montagne...

montagne rösa pàlido
a ‘mpituràrme ‘l cör
e cime ‘nfioramàde
da ‘n bèl slusór de néo

salade rógie ai oci
pensar giornade vöide
ma ‘n sbrèc’ davèrge ‘l ciel
dal sol caréza tébia

l’èi gialda néta, tèndra
gh’è ‘n fior lilà che ciùta
e ciašche séche ‘ntorn
giàga par ‘n oselét

pò ‘l cròz che ‘l cròda ‘mpè
sfondà ‘n de ‘l lac’ de arzènt
coi pèi toncadi ‘n font
al fresc’ dal sol che stìza

‘na truta la me varda
come che fuša ‘n ors
dré ‘n saš a scòndiléoro
‘ndé ‘n slinc’ pù ‘mprèša sguèlta

el bróa de ‘n viver dolc’
quel formigàr che sbrìgola
tut qoànt che tase cèt
cošìn a ‘n sogno vér

qoél vert e azùr slusènt
pašion, brèghel de vita
laša ‘n sfrizon che slànega

cavic’ ‘nfrizà ‘ndel pèt

montagne…

rèsta ‘mbusà par ultim
quel fior našù spavènt
lagrima al sòn che arìva
soliènt sul sgrèben, ért

Giuliano

Questo/a opera è pubblicata con una Licenza Creative Commons